

Lenka Rožnovská

ALPAKA

ilustrace
Markéta
Vydrová

JE LAMA
PAKO

Alpaka je lama pako
Lenka Rožnovská

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Text © Lenka Rožnovská, 2026
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2026
Cover & Illustrations © Markéta Vydrová, 2026

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7684-459-9

JAKO NA KONI.

Končily prázdniny a školník Háma se konečně dočkal. Když oprašoval v kabinetě vycpanou kunu, pan ředitel ho poplácal po zádech. „Tak zítra je tu jako na koni.“

Víc říkat nemusel. Školník si oddechl. Tušil, o kom pan ředitel mluví. Už se začínal bát, že místo učitele první třídy zůstane neobsazeno. Dělal si starosti, kdo malé prvňáky naučí číst, psát a počítat.

Pan ředitel si s tím těžkou hlavu nedělal. Ředitelská zkušenost mu říkala, že vždycky všechno nějak dopadne. A taky dopadlo. Za pět minut dvanáct obdržel od školního inspektora zprávu. Vyčetl z ní, že nová paní učitelka se vrací ze studijní cesty ze zahraničí. Už se moc těší, až bude v Malé Lhotě učit.

Školník Háma věděl, že když se o někom řekne, že bude někde jako na koni, neznamená to, že na koni doopravdy přijede. Je to lidské říkání z dob, kdy nebyla auta. Tenkrát člověk mohl jet jen na oslu či na koni. A protože kůň dokázal přeskočit kdejaký příkop, cestování na něm bylo rychlejší a snazší.

Přesto mu to nedalo a pana ředitele se zeptal: „A jakpak k nám dojede? Autem, nebo autobusem?“ Na vlak se neptal, neboť vlakové koleje přes Lhotu nevedly.

Pan ředitel se poškrábal ve vousech, přemýšlel. „Auto asi nemá. Raději na ni počkejte na autobusové zastávce. Buď přijede ráno v osm, nebo ve tři odpoledne.“

Školník Háma přikývl. V Malé Lhotě žádné jiné autobusové spoje nestály. „Jo. Počkám, ať se nám tu někde nezatoulá.“

Pan ředitel se jeho poznámce pousmál. Mladá učitelka, která procestovala Jižní Ameriku, se v malé vesničce na Moravě určitě neztratí.

ŽENICH NEŽENICH

Hodiny na věži kostela právě odbily osm hodin, když autobus zabrzdil u autobusové zastávky. Řidič otevřel dveře. Z autobusu nikdo nevystupoval, ani do něho nikdo nenastupoval.

Řidič uviděl pana školníka. Stál na zastávce, v ruce držel kytku.

„Nastupovat, ženichu. Kampak to bude? Za nevěstou?“ Školník nervózně přešlápl z nohy na nohu. Nemínil nastoupit. Nemínil nikam cestovat. Ani se nemínil ženit. Vyhlížel novou paní učitelku, kterou chtěl jaksepatří přivítat. Jenomže ona očividně nepřišla.

„Já, já...“ koktal školník. „Já tady čekám...“

„A na co?“ podivil se řidič. „Až přijede kropicí vůz, aby vám to býlí zalil? Tak to se načekáte, ženichu,“ houkl řidič a s úšklebkem zavřel dveře a odjel.

Pan školník se zamračil. Neměl rád, když si z něho někdo utahoval. Nelíbilo se mu, když ho řidič nazval ženichem. Ne, on ženich není a ani nebude. Nemá na ženění čas. Ve škole má dost práce. Půda, sklep, třídy, kabinet, ředitelna, tělocvična, hřiště i zahrada by bez jeho péče do roka spadly jako smetiště či zbořenina.

Pak se školník Háma zamračil ještě víc. Povšiml si, že měl řidič autobusu pravdu. Kytka lučních květů, kterou držel v ruce, byla povadlá. Dlouhé čekání na autobusové zastávce jí neprospělo.

Školník posmutněl. Byl smutný z uvadlého kvítí. Byl smutný, že se nově paní učitelky nedočkal. Uvadlou kytku si hodil přes rameno jako ruksak a vydal se zpátky ke škole.

ALPAKA JE LAMA PAKO.

Sotva ušel pár kroků, ozvalo se mu za zády rázné tu-tút. Školník rychle uskočil z cesty. Chtěl začít nadávat na pošetilé řidiče. Avšak lamentaci rychle spolkl. Chytil se za hlavu.

„Buď se mi to zdálo, nebo blouzním. Vždyť to auto řídil velbloud!“

Jaké však bylo jeho překvapení, když auto zastavilo.

„Prosím vás, kde je tady škola?“ ozvalo se z útrob malého modrého autíčka.

Školník Háma opatrně nakoukl dovnitř. Nemýlil se. V autě opravdu trůnilo zvíře. Culilo se a kulilo na něho své velké oči. I školník valil bulvy.

„Panejo, velbloud!“ vyjekl překvapeně.

Odpověděl mu ženský hlas: „Houby velbloud, ale alpaka. Alpaka je lama pako.“

Pan Háma zalapal po dechu. Nejenže to zvíře řídí auto, ale umí i mluvit. A ke všemu je drzé.

„No dovolte, to bych si vyprosil! Nejsem žádné pako, nýbrž školník!“ ohradil se. Najednou se hustá zvířecí srst zavlhla a vykoukla z ní hlava.

Tmavovlasá mladá žena se zubila od ucha k uchu.

„To je bájo, že jste si mě stopl. Jedu k vám do školy. Přisedněte si.“

„Ne, ne, půjdu pěšky. Stejně máte plno,“ vymlouval se školník.

„Ale kdeže,“ nedala se řidička, „dobrých lidí a dobrých alpак se do auta vejde na tučet. Jen pojdte, nestyďte se.“

Školník neochotně přisedl. Tvářil se, jako by mu uletěly včely. Tvářil se dost nešťastně.

Mladá žena mu podala ruku: „Jmenuji se Anna Červenková, jsem vaše nová učitelka. A to je alpaka čili lama pako, říkám jí Andy.“

Školník Háma zčervenal. Styděl se za svůj omyl. Taky se chtěl představit, jenomže ze sebe vysoukal jen „Ha... ha.“ Druhou část jména

nedořekl. Alpaka ho předběhla. Olízla mu tvář a začala mu okusovat límeček u košile.

Paní učitelka ji pokárala: „Andy, nech toho! Školník se neolizuje, školník se nekouše.“

„Nic se neděje,“ zastal se jí pan Háma. „Nejspíš cítí kvítí, které jsem vám natrhal na uvítanou.“ Školník podal ovadlou kytici alpáce. Ta se do ní s chutí zakousla.

NETROUSIT TRUS

První kroky nové paní učitelky vedly do ředitelny. Alpaka Andy za ní běžela jako pejsek. No, běžela. Spíš se kymácela ze strany na stranu. Jak se kymácela, vrážela do věcí. Tu převrátila květináč s fíkusem, tu ze stěny shodila obraz Boženy Němcové. Jak obrázek spadl na zem, jeho sklo naprasklo. Ke vši smůle prasklo tak nešťastně, že to teď vypadalo, že spisovatelce narostly vousy. Školník Háma vzdychl. Ještě nezačal školní rok a už bude muset spravovat rozbité věci.

„Promiňte, nezlobte se, já to pak uklidím,“ omlouvala se učitelka Červenková.

Alpaka Andy všechno dělala po ní. I ona se chtěla školníkovi omluvit. Jenomže její omluva vypadala jaksi podivně. Místo slov začala trousit trus. Přitom stříhala ušima a významně pomrkávala. Asi tím chtěla panu školníkovi říct, že být obdarován zvířecím trusem je něco jako vyhrát v loterii. Pan školník si to nemyslel.

Aby nová učitelka předešla bouři nelibosti, rychle řekla: „Andy je chytrá, trousit trus se odnaučí coby dup. Mějte s ní trpělivost.“

„To bych doporučoval,“ ozval se pan ředitel, který přišel zjistit, kdo to na chodbě dělá takový rámus. Nerad bych doplňoval školní řád o větu, že trousit trus v budově školy je přísně zakázáno.“

Paní učitelka Anna se usmála. Pomyslela si, že je na správném místě. Jiný pan ředitel by alpaku ze školy ihned vykázal. Ani by ho nestihla přátel-
sky olíznout.

Andy to stihla. Panu řediteli olízla ucho. On ji za to pohladil po protáhlé tlamě. „Tak pojd', holka, musíme se domluvit, co s tebou udě-
láme.“

Alpaku vzal kolem krku a odvedl ji do ředitelny. Paní učitelka Anna šla
tiše za nimi.

NOVÁ ŽÁKYNĚ

Školník Háma začal uklízet spoušť, kterou mu na chodbě nechala Andy. Kupodivu u toho nebrblal, nenadával, neláteřil.

Na kluky či holky by se zlobil, na alpaku se zlobit nedokázal. Vždyť to zvíře má tak krásné oči. Hezké oči má i nová paní učitelka. Podle očí poznáš člověka. Jsou to brány do duše. A oči nové paní učitelky školníkovi říkaly, že je hodná. Prvňáčkům hodnou učitelku přál.

Zatímco školník Háma uklízel, pan ředitel vysvětloval, jak to u nich ve škole chodí.

„Jsme škola malá, téměř rodinná. U nás se vyučuje jen do páté třídy. Patnáct prvňáků máte na starosti vy. Druháky a třetíčky kolegyně Hubková, čtvrtáky kolega Baďuras. S nimi se seznámíte až zítra. Dnes jsou na školení. Pátáky si vezmu na povel já.“

no. Alpaka Andy pochopila, že ve škole není vítána. Našpulila pysky a... A málem by plivla. To totiž lamy dělají, když se zlobí. Včas si toho paní učitelka všimla. Zatahala Andy za dlouhou srst, aby to nedělala. Alpaka poslechla. Spolkla slinu.

„Pane řediteli, s tím učitelováním jste se spletl. Andy nechce učit, ale chce se učit. A to je rozdíl.“

Panu řediteli vytryskl pot na čele. Tušil, že teď bude požádán o něco, co mu přivodí těžké chvílky. Nemýlil se.

Paní učitelka Anna Červenková přikývla, že rozumí. Rozuměla i Andy. Taky přikývovala.

Ředitel si toho povšiml. Káravě zdvihl prst a začal k ní kázat: „Vyučují zde jen vystudovaní pedagogové. Lamy ani alpaky nemají vysokoškolský diplom, tudíž se o práci pedagoga v naší škole nemohou ucházet.“

A bylo vymalová-

„Chtěla bych mít Andy u sebe ve třídě,“ prohlásila učitelka Anna. „Patnáct nelze dělit dvojkou. V jedné lavici by jedno dítě sedělo samo. Takhle nemusí. Bude s ním sedět Andy.“

„Alpaky neumí sedět v lavici,“ namítl pan ředitel.

„To byste se divil!“ vyprskla učitelka Červenková. „Sedí za volantem jako rozzený řidič. Sedět v lavici jako žák zvládne levou zadní.“

Další námitku pan ředitel nevymyslel. A tak se alpaka Andy stala novou žákyní.

NETŘEBA HOLÍNEK, LOUŽE VE ŠKOLE NEJSOU.

Že k prvňákům přibude nový žák, pan školník věděl hned. Všechno totiž slyšel. Neposlouchal za dveřmi. To se nedělá! Školník zametal chodbu před ředitelnou. Slova o alpaci ve třídě chtěl nechtě vyposlechl. V duchu si říkal, že se pan ředitel měl tomu podivnému přání bránit.

Ne že by pan Háma neměl rád zvířata. To ne. U nich ve škole je to samý zvěřinec. Druhákům a třetákům dělala společnost morčata Rézinka a Bělka.

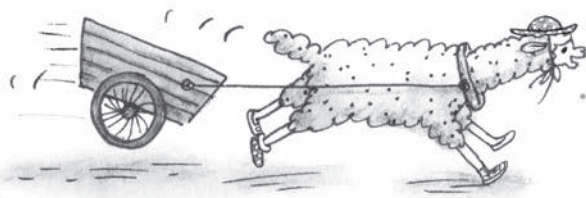

OBSAH:

• JAKO NA KONI	7
• ŽENICH NEŽENICH	9
• ALPAKA JE LAMA PAKO	11
• NETROUSIT TRUS	13
• NOVÁ ŽÁKYNĚ	15
• NETŘEBA HOLÍNEK, LOUŽE VE ŠKOLE NEJSOU	17
• AKTOVKA PRO ANDY	19
• ŘEDITELSKÝ GAUČ	22
• DĚDA VOJTÍŠEK	24
• CIRKUS	26
• HOSTINA	29
• OTEVŘENÉ DVEŘE	31
• ZLODĚJ	33
• FUF FUF FUF	35
• KDO TO TELEFONUJE?	36
• PYRAMIDA	38
• MOUDROST STARÝCH INDIÁNŮ	41

• NADĚJE PRO ZLODĚJE	43
• DĚDŮV NÁVRH	44
• MAMINKA SE MUSÍ POSLOUCHAT	47
• BRLOH	48
• FILIP S FILIPEM	51
• POKLAD	53
• ČÁRA Z MRKVE	55
• ZÁVODNICKÝ KLOBOUČEK	57
• ZÁVODY VOZATAJŮ	59
• UTRŽENI ZE ŘETĚZU	61
• BARVY, KAM SE PODÍVÁŠ	62
• LETOS SE NOSÍ ZELENÉ NOSY	64
• KOUPEL	66
• ANDY U HOLIČE	68
• SUŠENÍ BOT	71
• ZVĚDAVCI	72
• TÁBORÁK	74

OSEL SIPRD

Iva Gecková, Adam Drahekoupil
ilustrace Markéta Vydrová

Jednou v noci se oslci Maye narodí malé oslátko. Brzy se ukáže, že je kouzelné, ale protože sudičky byly tak trochu poplety, jeho zázračné schopnosti převrátí život

na farmě vzhůru nohama. To vše neujde pozornosti vychytralému sousedovi, který se rozhodne oslíka ukrást. Rozpoutá se velká záchranná akce...

Pro věk 5+
108 str., váz.

JIRKA, TOLY A KAKTUSOVÍ DĚDCI

Lenka Rožnovská
ilustrace Markéta Vydrová

Jsou prázdniny a školák Jirka se nudí. Když si musí hrát sám, moc ho to nebaví. Naštěstí má slečnu na hlídání, studentku biologie Bertoldu, které se

říká Toly. Je chytrá a zná mnoho zajímavého o přírodě, dokáže vymyslet báječné hry, uvařit palačinkovou flotilu či vynalézt past na chytání zlosynů. Když

se k hrám přidají i mluvící kaktusy, dva ubrblaní dědci, které Toly sama vypěstovala, má Jirka o zábavu postaráno...

Pro 7+
108 str., váz.